

Vona: Az egyszer? emberek olyanok, mint a papucsállatkák, vagy mint a moslékban hempergő?, mindent megzabáló disznók

2018 április 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Egy egészen döbbenetes Vona Gábor-írás került napvilágra.

A Magyar Hüperion nevű folyóirat egyik 2013-as számában a Jobbik elnöke közölt cikket, amelyben típusokra osztja az embereket. A legelső szintre az egyszer?, általa hülyének („stupid”) tartott embereket sorolja, akiket aztán válogatott sértések kíséretében gyaláz és ócsárol: moslékban hemperg?, mindent megzabáló disznókhoz, papucsállatkákhoz hasonlítja őket, majd azon sajnálkozik, milyen kár, hogy nagyon sokan vannak. Sokkoló, hogy ezek szerint a miniszterelnökségre készül? Vona Gábor gyakorlatilag állatként tekint a magyar emberek egy tekintélyes részére.

A nagy nyilvánosság előtt gyakorlatilag ismeretlen Magyar Hüperion nevű folyóirat 2013-ban indult, és mindjárt az első számában jelenhetett meg Vona Gábor ominózus írása. *A modernkori ember politikai tipológiája* című cikk valamiféle tanulmány, esszé próbál lenni, amelyben a szerző – hogy a komolyság látszatát keltse – idéz Hamvas Bélatól, vagy például nagy példaképétől, az Atilla Király Akadémián tanító László Andrástól is. Vona írása a kiadvány 18. oldalán kezdődik, de az átokfutós részhez el kell magunkat küzdenünk a 23-24. oldalig. Itt kezd el ecsetelni, milyen is az emberek első, „szellemileg korlátolt” típusa.

Az első típus, amellyel teóriánkat kezdenünk kell, a stupid, vagyis az a szellemileg korlátolt ember, aki a történelem nagy kérdésének felvetéséig el sem jut. (...) A globális kapitalizmus ideális tenyésztési produktuma. Sokat fogyaszt, keveset engedetlenkedik, de legkevésbé gondolkodik. Elszomorító, hogy e kategória lélekszáma egyáltalán nem alacsony, sőt, a növekedése feltartóztathatatlannak tűnik. (...) Vegetatív dagonyájába, amelyet sokszor nagyon nívós életnek hisz, olyannyira elmerült, hogy szellemi eredetű stimulálásra teljesen mozdulatlan marad. Alapos vizsgálat esetén könnyen belátható, hogy mondjuk a papucsállatkával összemérve csupán mennyiségi különbségek felmutatására képes.

Vona mindehhez hozzáteszi: ez a csoport inkább valamiféle karakteralatti kategória, ám a modernkori politika alakításában lényegi szerepet töltenek be.

pán tisztánlátásunkat segítheti, de egyben gyakorlati következtetések levonására is alkalmas lehet. Hogy az ilyen jellegű átvilágítás mennyire fontos, azt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a politikával való kapcsolat tisztázatlansága komoly defektust eredményezhet más téren tisztultabb embereknél is.

„A modern idők illuzórius létét leszámítva – mondja Horváth Róbert –, ontológiailag egyáltalán nem igaz kijelentés az, hogy aki a hatalommal találkozik, annak a keze soha nem maradhat tiszta. Az emberben lévő igény a politika iránt, a tulajdon és a hatalom ontológiai–metapolitikai tényezője iránt teljesen normális, mély és szép igény. Ezt nem kell folyamatosan ellenezni. Az antipolitikusság, a politikaellenesség könnyen oda vezethet, hogy a politika iránti teljesen normális, de nem tudatosított igény egyszer kirobban és abnormális, nem szellemi módokon nyilvánul meg”.⁵ Eszerint a politikára való emberi igény alapvető, természetes és normális, és ezt nem ellenezni, hanem kontrollálni kell, mert a kontroll-nélküliség komoly defektusokat eredményezhet. Revelatív erejű gondolat Horváth Róbert részéről, és bízunk benne, hogy az általunk felvázolt tipológia is sokak számára adhat segítséget abban, hogy a politikához, mint az emberi létezés egyik megkerülhetetlen és elkerülhetetlen terepéhez megfelelő viszonyrendszert tudjon kiépíteni, illetve hogy azt folyamatosan kontrollálhassa, csiszolhassa

Az első típus, amellyel teóriánkat kezdenünk kell, a stupid, vagyis az a szellemileg korlátolt ember, aki a történelem nagy kérdésének felvetéséig el sem jut. Ez a karakter általában mindenfajta spirituális, filozófiai, társadalmi problémától távol tartja magát, azokra érzéketlen. A globális kapitalizmus ideális tenyészteti produktuma. Sokat fogyaszt, keveset engedetlenkedik, de legkevésbé gondolkodik. Elszomorító, hogy e kategória lélekszáma egyáltalán nem alacsony, sőt, a növekedése feltartóztathatatlanul tűnik. Hogy a történelem fejlődés, vagy alászállás, hogy mit takar valójában a válság, milyen politikai alapállást vegyen fel ez alapján? – mindezekből a stupid semmit sem érzékel. Vegetatív dagonyájába, amelyet sokszor nagyon nivós életnek hisz, olyannyira elmerült, hogy szellemi eredetű stimulálásra is teljesen mozdulatlan marad. Alapos vizsgálat esetén könnyen belátható, hogy mondjuk a papucsállatkával összemérve csupán mennyiségi különbségek felmutatására képes. Szigorúan véve nem is lenne nevezhető politikai karakternek, inkább valamiféle karakteralatti kategóriának, hogy mégis említést tettünk róla, annak két oka van. Egyrészt a fentebb említett magas számuk a társadalomban, másrészt a modernkori politika alakításában betöltött lényegi szerepük.

A liberális demokrácia nem az emberekre, a népre, hanem a tömegre épül. E kettő különbség

⁵ Horváth Róbert: Hamvas Béla és az apoliteia. *Pannon Front*, 37. sz. (Budapest, VIII. évf. 1. sz. – 2002), 20. o.

Barázdátlan agyú zabáló disznók

Ám a sértegetések java csak ezután következik! A következő?, 24. oldalon még jobban belemelegedik a szerinte „hülye” emberek gyalázásába, tudományos mázzal nyakon öntött ócsárlásába.

A liberális demokrácia nem az emberekre, a népre, hanem a tömegre épül. (...) A jelenkori világ számára az a cél, hogy a politikai élet az ilyen inkompetensek, az ilyen lesüllyedtek választásán alapuljon. A modern demokráciák legkisebb alapegysége tehát nem az ember, hanem annak lesüllyedt torzója, a tömeglény, a mi terminológiánkkal élve a stupid. Az ? döntése határozza meg és dönti el a különféle társadalmi aktivitásokat, amelyeknek ezáltal nem csupán horizontális irányt szab, de egyben vertikálisan meg is semmisíti a politikát. Tekintve, hogy egyrészt? a stupid számára a politika egyedüli célja, hogy a gyomrát megtöltse és barázdátlan agyát ingerelje szubhumán tévém?sorokkal, másrészt? a modernkori demokrácia alapanyaga, így természetes, hogy a közélet totálisan értékvesztetté válik, elveszíti vertikumát. A liberális demokrácia nagy állatudvarában a stupid a disznó, amely moslékban hempereg, és mindent megzabál.

ge óriási, amelyről Hamvas Béla így ír: „A merő sokaság, a tömeg az ember egyéni létének lefokozását jelenti, a nép, a szellemi, a transzcendens eredetű ösközösség az ember egyéni létének felfokozása. Aki tömegben él, az értelmileg, érzelmileg, tevékenységében, tudásában, életének abszolút értékében lesüllyedt állapotban él.”⁶ A jelenkori világ számára az a cél, hogy a politikai élet az ilyen inkompetensek, az ilyen lesüllyedtek választásán alapuljon. A modern demokráciák legkisebb alapegysége tehát nem az ember, hanem annak lesüllyedt torzója, a tömegegyén, a mi terminológiánkkal élve a stupid. Az ő döntése határozza meg és dönti el a különféle társadalmi aktivitásokat, amelyeknek ezáltal nem csupán horizontális irányt szab, de egyben vertikálisan meg is semmisíti a politikát. Tekintve, hogy egyrészt a stupid számára a politika egyedüli célja, hogy a gyomrát megtöltse és barázdátlan agyát ingerelje szubhumán tévéműsorokkal, másrészt ő a modernkori demokrácia alapanyaga, így természetes, hogy a közélet totálisan értékvesztetté válik, elveszíti vertikumát. A liberális demokrácia nagy állatudvarában a stupid a disznó, amely moslékban hempereg és mindent megzabál. A típus esetében természetesen a politikus kontra apolitikus alkat megkülönböztetése szinte értelmetlen, hiszen maga az egész típus alapvetően, a szó negatív, lefelé irányuló értelmében apolitikus. Nem meghaladja a politika szintjét, hanem egyszerűen el sem jut odáig.

A második nagy típus a pozitivisták, akik már tényleges politikai karakterrel bírnak, hiszen érzékeli a történelmet, és ezen percepciója alapján ahhoz viszonyul is. A viszonyulása teljes mér-

tékben „korszerű”, mivel a fentebb már taglalt progresszió vagy fejlődés globális sugalmazottsága alatt áll. Ez a modern ember kollektív hipnózis, amennyiben hiszi, jó úton járunk. A történelmet fejlődésnek tekinti, amelyben átmeneti zavarok, bizonyos ideig tartó tévutak fellephetnek ugyan, de maga az egész folyamat halad egy várva várt beteljesülés, a történelem „dicső vége” felé. Számára a történelem leküzdendő akadály, amelytől lehetőleg jó lenne már megszabadulni, jó lenne végre beteljesíteni. Gondolkodására különféle módokon és formában, de meghatározó erővel hat a zsidó–keresztény kultúra, a darwinizmus, a hegelianizmus és a tudományos forradalom, melyeknek – minden eltérő tartalmuk ellenére – közös gyökere éppen ebben a fejlődésvélekedésben áll. A pozitivisták típus ezekből következőleg nagyon széles politikai palettán jelenhet meg, a konvencionális politológia ezért is képtelen ezen együttállás felismerésére. A mi tipológiánk azonban tud arról, hogy a messiásváró, jámbor keresztény, a tudományos–technikai civilizációtól kvázi-megváltást remélő kisember, a szabadságjogokért küzdő liberális, a népek feletti (pontosabban inkább alatti) testvériségért küzdő kommunista, a polgári értékrend melegét féltő konzervatív és a gazdasági reformokat sürgető bankár között – minden értékrendbeli, irányultságbeli különbözőségük ellenére – felismerhető azok legvégső és legmélyebb értelemben vett politikai együvé tartozása. Ennek alapélménye tehát nem más, mint a történelem fejlődésébe vetett megingathatatlan hiedelem, közös kifejezési módja pedig valamifajta egyenlőség megvalósítása. Ha majd végre mindenki

⁶ Hamvas Béla: *Scientia sacra*. I. rész 2. köt. Szentendre, 1995, Medio Kiadó /Hamvas Béla művei 9/, 346. o.

⁷ Pontosabb, ha értelmetlen és bőszült horizontális bolyongásról, ismétlődésről beszélünk, mert ennek a tömegember általi irányadásnak semmilyen értéktartalma nincs, csupán folyamatos protest-lelkület azért, mert az adott politikai kabinet az ő feneketlen igényét nem elégítette ki annyi elfogyasztani valóval, mint amennyit ígért.

Bár Vona a 23. oldalon még azt fejtegeti, hogy a modernkori politika alakításában jelentős szerepe van ezeknek a disznószerű, szubhumán lényeknek, a 24. oldalra már azt írja, ez a típus apolitikus, nem is foglalkozik politikával, el sem jut odáig. Vagyis a szerző mintha maga sem igazán tudná eldönteni, hogy ezek az élőlények befolyásolják-e a politikát vagy sem.

- **A lényeg mégsem ez: hanem hogy Vona szerint az általa már-már állatként kezelt, vegetatív lények sokan vannak, sőt egyre többen, és olyanok, mint a disznók meg a papucsállatkák. Íme, így tekint a magyar emberek egy tekintélyes létszámú csoportjára Magyarország második legnagyobb pártjának elnöke, aki most vasárnap választást akar nyerni, hogy utána kormányozhassa hazánkat (és az itt**

él? rengeteg „disznót” meg „papucsállatkát”).

Magyargyalázás. Vona fent idézett ámkfutásából a moslékban hemperg?, zabáló disznó kitétel kísértetiesen emlékeztet Kertész Ákos Amerikai Népszavában megjelent 2011-es, hatalmas botrányt kavart cikkére, amelyben a magyarságot „genetikusan alattvalónak”, a diktatúra pocsolójában dagonyázó moslékzabálónak és a holokauszt egyedüli felel?sének nevezte. Szerinte a magyar „boldogan dagonyázik a diktatúra pocsolójában, r?fög és zabálja a moslékot”. Kertész Ákos botrányos soraiért nem kért bocsánatot. A történet nyomán visszavonták budapesti díszpolgári címét, ? pedig 2012-ben Kanadában kért és kapott menekültstátuszt állítólagos üldöztetése miatt.

Vezet? kép: *Origo/Csudai Sándor*

Pilhál Tamás - www.pestisracok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyálatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló